

Dr. Hajdu Sándor

Csodálatos nap

Csodálatos napunk van ma is. A délelőtti nap – miközben emelkedik az égen – sugárzó fényt szór be az ablakon, pont az asztal sarkára, én pedig élvezni szeretném ezt a pillanatot, ameddig csak lehet. Ahogy belegondolok, az elmúlt napok mind olyan jól alakultak és ez elégedettséggel tölt el. Szinte minden tökéletes, nem csak az idő, hanem a munkával is jól haladok.

Ahogy a fény egyre magasabbra kúszik a szobában, a fehér falak szinte vakítva verik vissza magukról azt. Nem is értem, hogy miért kell ennyire fehérnek lenni mindennek egy irodában. Olyan steril így minden. A sarokban egy kis kézmosó van, azt is fehér csempék veszik körül. Ki tudja mit csinálhattak ebben a helyiségben korábban – merengek el rajta egy pillanattig –, mert én nem használtam soha. A csaptelepen pár vízcsepp üldögél, melyek lassan megadják magukat az egyre melegedő napsugaraknak. Szinte látom, ahogy apránként eltűnnek, ezzel is bizonyítva, hogy minden mulandó.

Már megint elkalandoztál! – korholom magam. Az elmúlt napokban ez egyre gyakrabban előfordul, persze a munka rovására, ami kicsit zavar, mert ez nem jellemző rám. De ekkor hirtelen nyílik az ajtó, így nincs idő tovább merengeni ezen.

A nagy fehér faajtó halk nyikorgással tárul ki. Én se és ő se vagyunk már olyan fiatalok, de még jól szolgálunk. Egy magas férfi lép be az ajtón. Nem kopogott, nem is köszön, egyből az asztalhoz megy és az iratok között kezd kutatni tollal a kezében. Nyakában óriási nyaklánc leng, lábán papucs. Ez igen furcsa, találkoztam már pár ügyféllel az elmúlt években, de ilyenre még nem volt példa.

– Elnézést, segíthetek valamiben? – szólok rá, mire a férfi hirtelen rám néz, szeméből azt olvasom ki, hogy mintha eddig észre sem vett volna.

– Nem, köszönöm. Csak egy papírt kell itt aláírnom. – mondja hirtelen, majd egy iratra gyors szignót tesz és kimegy. Az ajtó búcsúzóul ismét nyikordul, a réz élvédők a sarkokon csillannak egyet, ahogy rájuk süt a nap, én meg itt maradok, és nem tudom hova tenni az imént történetet. Ki lehetett ez az ember, és miért jött? Talán én idéztem valamilyen ügyben, vagy elfelejtettem egy tárgyalást?

Megvan, most már lehet emlékszem! Egy ügyben lemaradt a kérelemről az aláírás, biztos azt jött aláírni. Igen, biztos azért jött, talán még telefonáltam is neki. Furcsa egy alak, lehet jobb lett volna hivatalosan elutasítani ezt a kérelmet, de az a fránya jó szívem sosem

enged ilyet csinálni. Talán fel is írtam a nevét a falitáblára, hogy ne felejtsem el. Rá is nézek a táblára, ami egy igazi klasszikus régi darab, rajta valamilyen írás krétával, de innen nem tudom elolvasni. Végül is mindegy, a férfi már elment.

Csodálatos napunk van ma is. Új nap, új kihívások. Ez a nap szinte repül, egy szempillantás alatt délután lett. Mintha kopogtak volna, így figyelmem az ajtóra irányul, mely felett egy kis piros lámpa töri meg az egyhangú fal fehérségét. Talán riasztó vagy tűzjelző lehet. A vaskos réz kilincs lassan lenyomódik és egy nő lép be az ajtón, kézen fogva egy fiút. Lassan közelítenek felém, közben folyamatosan engem figyelnek.

Ahogy közelebb érnek észreveszem, hogy a nő szeme ki van sírva. Ekkor már tudom miért jöhettek, mert ez egyet szokott jelenteni: hagyaték. A leltár felvétele mindig megterhelő a családtagoknak és sokszor nekem is. De az nem szokványos, hogy gyereket is hoznak magukkal. Nem szólnak semmit, csak állnak és figyelnek, biztos nem sokszor járnak el hivatalos ügyekben.

– Jó napot kívánok! – köszönök rájuk, hogy megtörjem a csendet. – Miben segíthetek? Esetleg elárulná a nevét?

A nőből ekkor előtör a zokogás, a gyerek pedig félig mögé húzódva lopva pillantásokat vet felém. Ez így biztos hosszú lesz, de megértőnek kell lenni, egy tragédia feldolgozása nagyon nehéz bárkinek. Szeretek emberekkel foglalkozni, jó érzés, hogy sokszor még segíteni is tudok nekik, nekem ez fontos. Persze feleségem szerint az e miatti túlórák a családtól veszik el az időt, de már akkor is ilyen voltam, amikor hozzám jött. Ha ezt hozom fel mentségként a sok túlmunka miatt, végül mindig elmosolyodik.

– Nagy Sándorné – mondja alig hallhatóan, majd leroskad egy fehér székre.

– Milyen ügyben érkezett? – kérdezem tőle, mert nem emlékszem rá, hogy mára idéztem volna ilyen nevű embert. Sőt lehet, hogy ilyen nevű ügyfelem sincs, de biztos a legutóbbi táppénzem alatt érkezett valamilyen új ügy, csak a helyettesem megint elfelejtett szólni.

Egyre gyakoribbak ezek a táppénzek mostanság, pár éve még jobban tartottam magam egészségileg. Feleségem szerint el kellene menni egy kivizsgálásra, de szerintem a Covid mindenkit legyengített, biztos ezért van. Járvány ide vagy oda, én akkor is itt voltam végig, sőt minden munkatársam itt volt és intéztük az ügyeket. Sokan kérdezték akkoriban: Nem félek? De bizony félttem, de ezt nem mondjuk, mert ez a munkánk, ez a hivatásunk. A járvány elment, mi maradtunk és lelkileg erősebbek lettünk. Remélem, hogy példát is tudtunk mutatni.

Lehet kicsit sokat merengtem ezen, mert mire újból felnézek a nő már nyitja az ajtót és kezénél fogva húzza maga után a gyereket is, aki közben engem figyel. Mélyen a szemembe néz egészen addig, még el nem tűnik az ajtó mögött. Ettől a nézéstől megborzongok, mintha a lelkem mélyébe nézett volna, egy pillanatra görcsbe rándul a gyomrom is. Miért jöhettek, mit akartak és miért mentek el? – kavarnak bennem a kérdések, de aztán végül rám telepedik az érzés, hogy ez végül is még mindig egy csodálatos nap.

Halk beszédfoszlányokra ébredek. Szemhéjamon mintha ólomsúlyok lennének, ki sem tudom nyitni őket. Az egész testem mintha égne, átható fájdalmat érzek mindenhol. Fel akarok jajdulni, de nem nyílik a szám, hang nem jön ki rajta, mintha zsibbadna az egész arcom. Odakapnék, de kezeim sem engedelmeskednek. Pánik lesz úrrá rajtam, az adrenalin dolgozni kezd bennem, érzékszerveim élesedni kezdenek.

Szemem végre résnyire ki tudom nyitni. A szobában lámpák égnek, az ablak sötét, biztosan este van. Ágyban fekszem, mellettem infúziós állvány és monitorok, melyek halkán csipognak. Az ágy végében két-három homályos alakot látok, biztos ők beszélgetnek. Még jobban megerőltetem magam, szememet majdnem teljesen kinyitom, fejemet kicsit megemelem. Érzem sietni kell, mert nem tudom sokáig így tartani őket.

Gyorsan körbekémlelek. Ez egy kórházi szoba, nyugtázom magamban. Kis asztal a sarokban, rajta a kórlapok. Az ágy mellett kis fehér szék. Az ágy végében egy magas orvos sztetoszkóppal a nyakában feleségemmel beszélget, miközben a fiam az anyja lába mellett álldogál.

– A férje állapota sajnos folyamatosan romlik, a rák a végstádiumba ért. Nagy fájdalmai vannak, elkerülhetetlen a rendszeres nagy dóziséű bódító szerek alkalmazása. – hallom a beszélgetést. – Nincs esély a felépülésre, most már csak a fájdalom csökkentésére tudunk koncentrálni. Ezekről a szerektől csak nagyon ritkán tér magához és akkor sincs teljesen tudatánál.

Fájdalom hasít a fejembe, amitől azt teljesen visszaejtem a párnára. Már csak a fehér plafont, az ajtó feletti piros nővérhívó lámpát és a fejem feletti kis fekete táblát látom, rajta krétával ráírva: „Nagy Sándor”.

Szédülni kezdek, a szoba forog és vele forognak az ágy végi alakok is. Még hallom:
– Most menjünk ki, meghozta a nővér az esti gyógyszert.

Csodálatos napunk van ma is. De hogy ma milyen hamar beesteledett...